

Dagthema: De kracht die in mijn hart woont

overweging 4 juni 2017 – Diana Vernooij

Lector: Hans Erdmann

“... Pinksteren, inzicht en ontwaken, kan iets betekenen voor het lijden in de wereld.

Als ons ontwaken werkzaam wordt in de wereld, als het helpt om het lijden uit de wereld te halen – dan is het zinvol.

De apostelen stonden op, ze spraken zich uit, ze overtuigden mensen en bekeerden hen tot een leven in vrede, eenvoud en gezamenlijkheid.

Wie zich liet dopen deelde haar of zijn goederen en bezit.

En ze woonden allen samen en leefden in jubel en eenvoud ...”

Eerste lezing – Koan uit Book of Serenity

Tweede lezing - Johannes 14:23-31

Derde lezing - Handelingen 2:1-30

Openingstekst

Wij komen samen om ons te voeden
aan de bron
waaruit het leven ontspruit.

Wij komen samen
om de liefdevolle energie te delen
waaruit het leven wordt gevoed.

Wij delen in de kracht en gloed
van al wat leeft.

In de naam van de Eeuwige
ontvangen we nieuw licht in onze ogen.

Lied: Herschep ons hart

Huub Oosterhuis / Tom Löwenthal

Herschep ons hart, heradem ons verstand
dat wij elkaar behoeden en doen leven.

Maak ons tot uw gemeente,
wees de stem die ons geweten wekt.
Verberg u niet, verberg u niet.

pag. 1

Oecumenische
Basisgemeente **De Duif**

© Oecumenische basisgemeente De Duif, Amsterdam – www.deduif.net - info@deduif.net
Deze tekst is bedoeld voor persoonlijk, niet-commercieel gebruik, zoals voor studiedoeleinden.
Elke vorm van herpublicatie van (een deel van) de inhoud van deze tekst zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de maker is verboden.

Welkom en inleiding

Goede morgen lieve mensen, hartelijk welkom op deze mooie Pinksterdag. Fijn dat jullie er zijn, fijn om hier samen bijeen te komen op de dag van misschien wel het belangrijkste verhaal van het Christendom: Pinksteren, de dag waarop we vieren dat de Geest van God in ons allen is neergedaald.

Afscheid

Gisteren hebben we in een even indrukwekkende als eenvoudige viering (en dat is een compliment) afscheid genomen van Ans Visser, die meer dan 25 jaar voorganger is geweest in de Duif, voorzitter van de liturgie-voorbereidingsavond en lid van het pastoraal team. De kerk zat vol, Harris raakte ons hart, de familie vertelde verhalen waardoor we Ans nog beter leerden kennen, en het koor zong de sterren van de hemel. Het is een van de dingen waar we als kerk goed in zijn: de meest moeilijke momenten van het leven onder ogen zien en gezamenlijk benoemen en vieren.

Dat kunnen we als kerk omdat Pinksteren bestaat, omdat wij de Geest hebben ontvangen en uitgenodigd zijn die in de wereld neer te zetten. “Zonder Pinksteren wisten we van niks” zei een kind op facebook. En zo is het maar net. 7 keer 7 dagen na Pasen is de tijd vol en kregen de apostelen de Geest, letterlijk. Zij weten zich erfgenamen, zij ervaren het heilig vuur in hun hart. Zij treden naar buiten. En 3000 mensen raken overtuigd en bekeren zich die dag en iedereen stond versteld.

Cadeaus van Pinksteren

Ieder jaar vieren we Pinksteren, ik ga graag voor op deze dag. Ik krijg er niet genoeg van te praten over inzicht en verlichting – de grote cadeaus van Pinksteren.

We kunnen plotseling grote inzichten en vreugde ervaren in ons leven. De Geest geeft ons momenten van vrede en gelijkmoedigheid – als we weten dat ook ons leven goed is, als onze stress, onze verwachtingen en verlangens wegvallen en dankbaarheid ons hart vult.

De kracht die in je hart woont kan groots zijn, meeslepend en vurig, of soms juist zacht, als een stroom van compassie.

De afgelopen tijd ben ik 2 maanden weg geweest, waarvan 6 weken in zenklooster Upaya in de Verenigde Staten. Het was te kort om echt te vervreemden van werk en leven hier en te lang en te intens om het als een vrolijke vakantie weer van me af te laten glijden.

Ik heb er een gelijkmoedigheid en diepgang ervaren die me enorm goed deed. En nu ben ik al weer 3 weken terug en nog steeds wil ik hier niet helemaal zijn. Het lukt niet goed in mijn werk te komen, het verlangen naar de liefde is lastig, alleen wonen is niet leuk en ik weet het even niet meer.

De kracht in je hart

En daar gaat het vandaag dus ook over, over wat erna komt, na die mooie inzichten en verlichtingservaringen van Pinksteren. Na de wittebroodsweken begint het huwelijk pas. Wat gebeurt er met je verlichtingservaringen, je Eureka, je Hallelujah, als je weer gewoon jengelende kinderen of lastige klanten naast je hebt staan terwijl je slecht geslapen hebt? Hoe staat het dan met die kracht in je hart? Is die bestand tegen de waan van alledag?

We gaan hier vandaag dit uur aan wijden. Hans en ik wensen ons allen een mooie viering toe. Amen.

Gebed om kracht

Er is een kracht die geest is en leven,
licht en waarheid en grenzeloze ruimte.
Zij omvat alle activiteit en verlangen,
alle geuren en smaken.
Deze kracht is het die het hele universum ontvouwt
en in stilte alles lief heeft.
Dit is de kracht die in mijn hart woont.

Lied: Hore mijn oor

Juut Meijer / Tom Löwenthal

Hore mijn oor het ongehoorde
dat ik bedacht ben op wat ik zie
onze monden dat zij vrede roepen
onze handen dat zij troosten,
dan zullen mijn voeten gaan waar liefde is
mijn hart overvloeien van vreugde.

1e lezing – Koan uit Book of Serenity

Uit de Bhoeddistische traditie

Yunyan vroeg aan Daowu: "Hoe gebruikt de bodhisattva van compassie al die handen en ogen?". Daowu antwoordt: "Zoals iemand die 's nachts achter haar hoofd naar het kussen reikt".

2e Lezing uit Johannes 14:23-31

Naardense bijbelvertaling

Judas -niet die van Isjariot- zegt tot hem: Heer, wat is er geschied dat u uzelf aan ons gaat openbaren en aan de wereld niet?
Jezus antwoordt en zegt tot hem: Als iemand mij liefheeft zal hij mijn woord bewaren, en mijn Vader zal hem liefhebben en wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem maken; wie mij niet liefheeft bewaart mijn woorden niet;
en het woord dat ge hoort is niet dat van mij,- nee, van hem die mij stuurt, de Vader. Dit alles heb ik tot u gesproken terwijl ik bij u verblijf; maar de troosttoeroeper, de heilige Geest die de Vader zal sturen in mijn naam, die zal u in alles onderrichten en u indachtig maken al wat ik u heb gezegd.

Lied: Om vrede

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Veel te laat heb ik jou liefgekregen
schoonheid wat ben je oud wat ben je nieuw.
Veel te laat heb ik jou liefgekregen.
Binnen in mij was je, ik was buiten
en ik zocht jou als een ziende, blinde
buiten mij, en uitgestort als water
liep ik van jou weg en liep verloren
tussen zoveel schoonheid die niet jij is.
Veel te laat heb ik jou liefgekregen
schoonheid wat ben je oud wat ben je nieuw.

Toen heb jij geroepen en geschreeuwd,
door mijn doofheid ben jij heengebroken.
Oogverblindend ben jij opgedaagd

om mijn blindheid op de vlucht te jagen.
Geuren deed jij en ik haalde adem,
nog snak ik naar adem en naar jou.
Proeven deed ik jou en sindsdien dorst ik,
honger ik naar jou.
Mij, lichtgeraakte heb jij doen ontbranden,
en nu brand ik lichterlaaie naar jou toe, om vrede.
Veel te laat heb ik jou liefgekregen
schoonheid wat ben je oud wat ben je nieuw.

3e lezing uit Handelingen 2:1-30

Naardense bijbelvertaling

Toen de dag van de Vijftigste vervuld werd zijn allen op die plek bijeen geweest. Er geschiedt eensklaps vanuit de hemel een ruisen zoals van een geweldig gedreven ademen en vult heel het huis waar zij gezeten zijn geweest.

Er laten zich aan hen zien: tongen -die zich verdelen- als van vuur; het zet zich neer op ieder van hen. Zij worden allen vervuld van heilige geestesadem, en beginnen te spreken in andere tongen zoals de geestesadem hun geeft uit te spreken.

De joden die te Jeruzalem huizen zijn vrome mannen vanuit elk volk geweest van die er onder de hemel zijn. Maar als dat geluid geschiedt, komt de menigte samen,- en is verbijsterd, omdat zij ieder in de eigen landstaal hen hebben horen spreken.

(...)

Maar Petrus staat op, samen met de elf; hij verheft zijn stem en uit zich tegenover hen.(...)

Met nog vele andere woorden heeft hij getuigenis afgelegd en hen opgeroepen en gezegd: laat u redden uit deze kronkelige generatie! (...)

Dus worden zij die zijn woord verwelkomen ondergedompeld; op diezelfde dag voegen zich zo'n drieduizend zielen bij hen.

(...)

Maar allen die zijn gaan geloven op die plek hebben alles gemeenschappelijk gehad: de bezittingen en de toebehorens hebben ze verkocht en die uitgedeeld aan allen naar gelang iemand nodig had. Dagelijks volhardend en eendrachtig in het heiligdom hebben ze voedsel tot zich genomen, brood brekend aan huis, in jubel en in eenvoud van hart God lofprijzend en genade hebbend bij heel de gemeente.

En de Heer heeft er van dag tot dag toegevoegd die werden gered,
op die plek.

Overweging

Ik las een boek dat heet: "Na het feest komt de afwas". Het gaat over het leven dat bekende mystici en leraren leidden nadat ze verlichtingservaringen hebben gehad. Ze hadden piekervaringen, beseften de zin van het leven, ervoeren grote vreugde en vrede.

Hoe zijn ze omgegaan met de onvermijdelijke terugkeer naar het gewone leven van jengelende kinderen en bumperklevers? Want, ondanks je bijzondere ervaringen: jij blijft je gewone jij. Je neuroses zijn niet ineens weg, je kleinzerigheid, je irritaties, je karakter.

Er zijn verlichte briljante mensen die een liederlijk leven leidden. Anderen die depressief werden of doodongelukkig waren omdat ze het zichzelf kwalijk namen dat ze niet boven het dagelijkse gedoe in het leven uit konden stijgen.

Wat doe je als je gevonden hebt wat je zocht: als je inzicht hebt verworven, lef, helderheid over wat écht belangrijk is in het leven. Als je hart tot ontwaken is gekomen, als je een vrede ervaren hebt die al je angsten heeft weggevaagd.

Vrouwen die de Geest kregen

Ik ken een paar bijzondere vrouwen die de Geest kregen en hun werk opzegden, hun huis verkochten, spullen aan de kant deden en nu als moderne apostelen het halve jaar in een klooster leven en de andere helft van het jaar op huizen passen in Nederland en zich kosteloos inzetten voor de goede zaak. Een van hen paste op mijn poezen, toen ik weg was. Zo geven zij vorm aan hun inspiratie.

Wat mij betreft, in het klooster in de Verenigde Staten had ik geen heftige emoties, geen grootse vergezichten, geen diepe verlichtingservaringen – wel een zachte vanzelfsprekende gelijkmoedigheid en vreugde in het kloosterleven, kleine zinvolle inzichten over hoe ik in het leven sta, emoties die opkwamen, me raakten en weer weggingen. Ik heb erover geschreven in columns die jullie allemaal op de site van de Duif kunnen lezen.

Onbegrijpelijke zenverhaaltjes

Terwijl ik in het klooster was, was dít ook steeds het thema: Wat heb je aan verlichting als er nog zoveel lijden is in de wereld. We verdiepten ons in koans, op het eerste gezicht onbegrijpelijke zenverhaaltjes, zoals degene die we lazen als eerste lezing. We studeerden op een tekst uit de 7e eeuw over de weg naar verlichting. We mediteerden in het hier en nu, lieten alles in ons hart vallen en zagen wat het ons deed.

De abdis van het zenklooster, Roshi Joan Halifax, heeft zich gespecialiseerd in stervensbegeleiding. Dat is haar manier om haar inzicht en wijsheid in het gewone maatschappelijke leven zinvol te maken. Roshi heeft jarenlang stervenden begeleid, ze heeft ter dood veroordeelden bijgestaan en ze geeft al 25 jaar lang in haar klooster trainingen aan artsen en verpleegkundigen, samen met een team van universitair docenten. Ik mocht zo'n training van een volle week bijwonen. Artsen en verpleegkundigen, waarvan velen nooit gemediteerd hadden – bijeen in een zenklooster. Ze kregen er bijscholingspunten voor – dus moest de training wel aan alle universitaire normen voldoen. Zonder één boeddhistische term herkende ik alle boeddhistische kenmerken in de training.

Bijvoorbeeld de stilte – tijdens de training werd er gesproken en uitgewisseld en vragen gesteld en beantwoord – maar tijdens het eten en tussen de sessies was er stilte, weldadige stilte die ons de mogelijkheid gaf alles te verwerken en niet druk te kletsen.

Baken in de branding zijn

De vraag van deze training was hoe je dat doet: in de meest moeilijke situaties een baken in de branding zijn. Stervenden, familie, andere artsen en verpleegkundigen – de verwarring, pijn, ontkenning, onderling geharrewar, onenigheid soms. Ik zat in een groep met een vrouwelijke arts die in een kinderkankerziekenhuis werkte. Daar moet je wel haast verlicht voor zijn. Ik zag haar regelmatig in tranen, ze sprak nooit met haar collega's over wat het sterven van de kinderen haar deed. Kan dat überhaupt, zoveel weerloos sterven zien, zonder jezelf te overvragen? Moeten we onszelf niet beschermen, voorkomen dat we uitgeput raken? Met die vraag kwamen veel artsen en verpleegkundigen. Hoe voorkomen we burn-out en uitputting van empathie.

Niet alleen artsen zijn gewend om klinisch naar ziekte te kijken en vanuit het hoofd te redeneren. Wij zijn allemaal geschoold om dat te doen waarvan we vinden dat we dat móeten doen. We zetten onszelf over emoties heen om bij een ander te kunnen zijn. En we denken dat we onszelf moeten afschermen opdat het niet teveel wordt. We proberen het uit ons hoofd te zetten, een muurtje tussen het lijden en onszelf te maken. Professionele afstand noemen we dat en zelfbescherming.

Duizend handen en ogen

Maar professionele nabijheid kan ook! Met compassie aanwezig zijn, in het midden van het vuur staan en vanuit je hart de juiste dingen doen – het kan.

Kuan Yin, de heilige van de compassie, heeft duizend handen en ogen om met alle aandacht mensen in hun kleinste lijden én in hun meest verschrikkelijke lijden te zien en hen nabij te zijn. Ze kan dat omdat ieder handgebaar, ieder zien van lijden, juist niet gestuurd wordt door zelfzuchtigheid of zelfbescherming.

In het westen denken we bij ethisch hoogstaande personen aan mensen met grote zelfbeheersing en onbaatzuchtigheid, aan mensen die streng zijn voor zichzelf, eerder dan aan iemand die haar arm slaapdrongen om haar geliefde slaat.

In Manchester na de bomaanslag schoot een dakloze man, die buiten stond te bedelen, onmiddellijk te hulp. Hij hielp een meisje en hield een vrouw vast die in zijn armen stierf. Hij werd als een held gezien. Maar hij zei: “Ik ben geen held, ik zou het zo weer doen.”

Dit is de ware compassie: het niet weten maar met vanzelfsprekend een lief gebaar maken, zo kwetsbaar als je bent. Zo ontspannen als iemand die 's nachts slaapdrongen haar armen om haar geliefde slaat. Zo vanzelfsprekend als reiken naar het kussen in de nacht.

Liefde geven op zó'n diepe, ontspannen, niet zelfbewuste, kalme manier – om het leven aangener te maken, om de pijn te verlichten. Op deze manier ben je als Kuan Yin, heb je de energie van duizend armen die jouw geliefde mens, jouw geliefde cliënt, comfort geven. Je hart geeft het je in. En dan zeg je bij jezelf: het gaat vanzelf. Als je je werk goed doet, zeg je: het gaat vanzelf.

Spontaan het goede doen

In het Boeddhisme wordt niet wilskracht maar spontaan het goede doen juist als het hoogst ethisch haalbare gezien. Je kunt jezelf er niet op beroemen, je hebt er geen doorzettingsvermogen voor nodig. Je hoeft geen held te zijn, je kon niet anders, het ging vanzelf.

En het mooie is, dat je dat kunt leren. Nee, spontaniteit kun je niet rechtstreeks leren. Je kunt niet zeggen: je moet nu spontaan een lief gebaar doen. Maar wat je wel kunt leren is om zo aandachtig bij jezelf en een ander te zijn dat je spontaan het goede doet. Je kunt je afstemmen en helder krijgen wat nodig is. Je kunt met onverschrokken hart aanwezig zijn bij verschrikking. Het was heel bijzonder om een training mee te maken die gewone artsen en verpleegkundigen hierin schoolde.

Pinksteren, inzicht en ontwaken, kan iets betekenen voor het lijden in de wereld. Als ons ontwaken werkzaam wordt in de wereld, als het helpt om het lijden uit de wereld te halen – dan is het zinvol. De apostelen stonden op, ze spraken zich uit, ze overtuigden mensen en bekeerden hen tot een leven in vrede, eenvoud en gezamenlijkheid. Wie zich liet dopen deelde haar of zijn goederen en bezit. En ze woonden allen samen en leefden in jubel en eenvoud.

Verlicht rentenieren bestaat niet. Ontwaken zet je op een spoor. Pinksteren zet je aan het werk. De Geest roept je op om de wereld in te trekken en vanuit je hart en je ziel het lijden te verlichten, met duizend armen en ogen – heel vanzelfsprekend zoals je in de nacht naar je kussen reikt. Het gaat vanzelf.

Stilte gevolgd door muziek

Geloofsbelijdenis

God, in de leegte zocht ik je,
en ik heb je niet gevonden.
In de drukte heb ik je gezocht,
en ook daar was je niet.
Toen keek ik in mijzelf,
daar zat je al te wachten
en alles was in jou
dus alles was in mij.
Je bent er!
Dat geloof ik.

Intenties uit het groene boek

Viering van de tafel

Tafellied Psalm 139

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Gij, Gij peilt mijn hart, Gij doorgrondt mij,
Gij weet mijn gaan en mijn staan.
Gij kent mijn gedachten van verre,
mijn reizen en trekken, mijn rusten.
Mijn wegen, alle, zijn U bekend
ieder woord dat komt op mijn lippen,
onuitgesproken nog, Gij hoort het al.

Achter mij zijt Gij en voor mij uit.
Gij legt Uw handen op mij.
Dit is wat ik niet kan begrijpen,
niet denken, dit gaat mij te boven.

Hoe zou ik Uw adem ontkomen,
waarheen vluchten voor uw Aangezicht.
Beklim ik de hemel, daar zijt Gij,
daal ik af in de aarde, daar vind ik U ook.

Had ik vleugels van morgenrood,
vloog ik over de verste zeeën,
ook daar Gij, uw hand,
uw rechterhand die mij vasthoudt.

Zou ik roepen: "Duisternis bedek mij,

licht verander in nacht":
voor U bestaat de duisternis niet-
Voor U is de nacht even licht als de dag,
de duisternis even stralend als het licht.

Uw schepping ben ik in hart en nieren,
Gij hebt mij geweven in de schoot
van mijn moeder.
Ik wil U bedanken daarvoor,
dat Gij mij ontzagwekkend gemaakt hebt.

Mijn ziel en gebeente door U gekend.
In mij was niets voor uw ogen verborgen,
toen ik werd gevormd in het diepste geheim,
prachtig gevlochten in de schoot van de aarde.
Ik was nog ongeboren, Gij had mij al gezien
en al mijn levensdagen stonden in uw boek,
nog vóór Gij er één had gemaakt.

Gij, eeuwige, peil nu mijn hart,
doorgrondt mij,
toets mijn verborgen gedachten.
Ik ben toch niet op een doodlopende weg.
Leid mij voort op de weg van uw dagen.

Nodiging, breken en delen

Jezus heeft brood en wijn gedeeld met zijn volgelingen – en hen gevraagd daarmee door te gaan. Hij kondigde aan dat de Geest zou komen. Pinksteren is het feest van de Geest die kwam. Wij beseffen dat wij verlicht zijn, dat wij inzicht hebben en dat wij wijsheid kunnen brengen in de wereld. Met Pinksteren hebben de apostelen die taak op zich genomen.

Wij volgen hen weer na – staand in de traditie van een man die liefde, compassie, wijsheid en vreugde doorgaf. Daarom breken en delen wij brood in deze gemeente, omdat ook wij compassie en vreugde willen doorgeven. Iedereen is daarbij uitgenodigd – want niemand is van Pinksteren uitgesloten.

In zencentrum Upaya, waar ik was, was er een klein ritueel voor het eten. Staand in de keuken, voor de tafels waar alle etenswaren stonden opgetast en waar wij onze borden mee zouden vullen, vouwden wij onze handen samen en baden een klein gebed.
Graag bid ik dit nu met u:

“Aarde, water, vuur, lucht en ruimte maken samen dit voedsel.
Ontelbare wezens gaven hun werk en hun leven opdat wij kunnen eten.
Mogen wij gevoed worden zodat wij het leven kunnen voeden.”

Kom naar voren, voedt je met dit brood en deze wijn opdat jij het leven kunt voeden!

Lied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Gij die het sprakeloze bidden hoort
achter de woorden die wij tot U roepen.
Gij die de mensen ziet zoals geen mens.

Gij die uw woord in ons hebt neergelegd
in den beginne als een bron van weten.
Gij die ons hebt geschapen naar U toe.

Wek onze kracht,
vuur onze hartstocht aan,
heradem ons dat wij in U volharden.
Doe lichten over ons uw lieve naam.

Vredesvlucht

Drie keer per jaar doen wij mee aan de vredesvlucht van Pax. Dit keer gaat onze waardering uit naar Laurien Meuter, oprichter van de Tiny Miracles Foundation.

Na een ernstig ongeluk waardoor zij 6 maanden rust en revalidatie moest ondergaan, heroverwoog Laurien haar carrière tot dan toe en besloot een meer zinvolle invulling aan haar leven te geven. Ze stopte haar loopbaan bij een bank om een kleine arme gemeenschap te gaan helpen in de sloppenwijken van Mumbai, India. Een paar jaar eerder had ze in deze stad gewoond en gewerkt en was ze er verliefd op geworden. In Mumbai startte ze met de ondersteuning van enkele Indiase families door het onderwijs van hun kinderen te bekostigen. Laurien richtte the Tiny Miracles Foundation op om haar droom te volgen en haar reikwijdte te vergroten om daarmee een nog groter verschil te kunnen maken.
www.tinymiracles.nl

Voorbeden

Laat ons bidden voor onszelf,
en iedereen die zijn levensweg zoekt.
Dat ons hart moge ontbranden
en de kracht van de Geest zich in ons mag openbaren.

Laat ons bidden dat de verrukking die wij ervaren
ruimte mag geven om werkelijk bij de ander te kunnen zijn.

Laat ons hart dan zijn bij de mensen die ons na staan,
en laat ons net zo veel liefde voelen voor wie we niet kennen.
Moge ons hart overlopen van mededogen en warmte.

Laat ons bidden voor mensen wier levenswegen gekleurd worden
door pijn, angst of verlies,
mensen die in tergende onzekerheid leven, vluchtelingen tussen wanhoop en hoop.
Dat de levende God, zich zal openbaren in hun hart,
en hen moed geeft en vertrouwen.

Laat ons bidden dat wij de moed hebben
om niet te weten wat we moeten doen
en toch op weg gaan,

met de intentie dat iedere stap die we zetten zal getuigen van onbegrensde liefdevolle vriendelijkheid.

Gebed om liefdevolle vriendelijkheid

Mogen alle levende wezens gelukkig zijn.
Mogen ze leven in veiligheid en vreugde.
Mogen alle levende wezens,
of ze nu zwak of sterk, man of vrouw,
dier of mens, homo of hetero, groot of klein zijn,
of we ze al dan niet kunnen zien,
of ze veraf of dichtbij zijn,
of ze geboren zijn of nog geboren moeten worden,
– mogen ze gelukkig zijn.

Laat niemand een ander bedreigen of enig schepsel
– tot welke staat het ook behoort – verachten,
laat niemand door boosheid of haat
een ander schade willen berokkenen.
Zoals een moeder waakt over haar kind, bereid haar leven te wagen om haar enige kind te beschermen,
Laten we zo met een onbegrensd hart
alle levende wezens beschermen en heel de wereld kleuren
met onbelemmerde liefdevolle vriendelijkheid.

Mededelingen

Wij doen al een aantal jaar mee met een actie van Pax om vredesprojecten in het zonnetje te zetten. We doen dat met veel plezier. Daarom wil ik u vragen om Pax te steunen. Pax ondersteunt vredesprojecten over de gehele wereld. Paxdirecteur Jan Gruiters zei: “We leven in verwarrende tijden. Juist vanwege die verwarrende tijd gaan meer mensen beseffen dat hoop van vitaal belang is. Dat we koppig moeten volhouden. Dat we mogen geloven dat het anders kan. Dat we met de kracht van verbeelding dingen kunnen veranderen. Dat vrede geen ideaal ver weg is maar een al lang begonnen realiteit. Dat de emotie van de hoop sterker is dan die van de angst en de vernedering. [...] Stel je voor dat je meedoet. Stel je voor!”

Ik steun Pax al een tijdje en heb een aantal enveloppen met aanmeldformulieren voor eenmalige bijdragen meegenomen. Graag deel ik die aan u uit – na de viering. Doet u mee?

Slotlied

Jan van Opbergen / Johan van der Velde

Geef alle ruimte aan de liefde,
in haar leeft God zich naar ons toe.
Vergeef het kwaad aan wie ons griefde,
de liefde wordt een mens niet moe.
Zij zal de dood nog overleven,
geen water blust haar vuren uit,
zij blijft ons tot elkander keren,
tot alle angst is uitgeluid.
Zij blijft ons tot elkander keren,
tot alle angst is uitgeluid.

Hoe zal een mens ooit overleven?
Wat moet hij aan met eeuwigheid?
Door liefde wordt het ons gegeven,
voorbij te zien aan dood en tijd.
Want wie vandaag weet te beminnen,
denkt niet: 'Hoe zal het morgen zijn?'
Het blijft een eeuwig herbeginnen,
tot wij voorgoed geboren zijn.
Het blijft een eeuwig herbeginnen,
tot wij voorgoed geboren zijn.

Zegenbede

Moge de Krachtige en Tedere
dicht bij ons zijn de komende dagen
en alle dagen in ons verdere leven.

Moge ZHij onze ogen en onze armen openen
opdat wij onverschrokken en met ontwaakt hart
ons leven leiden vanuit liefde.
Moge de weg ons tegemoet komen
de wind in onze rug zijn en de zon op ons gezicht schijnen.

Moge ons diepste wezen, God in ons leven,
ons daarbij kracht en tederheid schenken en vrede,
Amen.